

Arrest

nr. 208 850 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, wordt op 4 december 2017 te Antwerpen aangetroffen.

Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 4 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: E.

voornaam: G.

geboortedatum: (...)1996

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haararrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor tippelprostitutie (PV AN.92.LB.148752/2017 van de politiezone Antwerpen)

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene beweert een partner en een kind te hebben die in Antwerpen zouden verblijven. Van deze personen is nergens een spoor terug te vinden. Deze zijn nergens geregistreerd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor tippelprostitutie (PV AN.92.LB.148752/2017 van de politiezone Antwerpen)

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht

wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, (K. V., attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, E. G. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge."

Op 4 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: E.

voornaam: G.

geboortedatum: (...)1996

geboorteplaats: T.

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04/12/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor tippelprostitutie (PV AN.92.LB.148752/2017 van de politiezone Antwerpen)

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 196 695 van 15 december 2017 wordt de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert volgende middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten:

“III. De Middelen

Middelen: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, schending van het EVRM

Verzoekster kreeg een bijlage 13 septies (bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) en een bijlage 13 sexes (inreisverbod) betekend.

(...)

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Marokko.

III. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij schuift het feit dat verzoekster samenwoont met haar partner aan de kant en weigert dit te onderzoeken, alsook het feit dat zij samen een kind hebben. Dat er wel degelijk "sporen" zijn van de geboorte, zie de gevoegde geboorteakte.

In bijlage wordt de geboorte- alsook de erkenningsakte van het kind, M gevoegd.

Dat zij wel degelijk een kind heeft en dat haar partner/vader van het kind ook gekend is en de geboorteakte en erkenning werd afgeleverd door de gemeente,

Dat men dus niet kan stellen dat er geen spoor van terug te vinden is.

Dat hun duurzame relatie ook niet kan in twijfel getrokken worden.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoekster en dit dossier niet zorgvuldig heeft!

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1

Wordt verzoekster geacht haar partner en haar kind achter te laten?!

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Zo blijkt uit het administratief dossier immers zeer duidelijk dat verzoekster samen met haar partner een effectieve gezin cel vormt en samen een kindje hebben.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Ook schendt deze beslissing de hoor plicht

Daarnaast werd verzoekster hierover nooit gehoord, alvorens haar het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoor plicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoor plicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast

2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten en haar partner en haar kindje dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Welke persoonlijk gedrag stoort hier de openbare orde om tot een dergelijke beslissing over te gaan en het bevel met opsluiting te verantwoorden.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijst hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RW 202254).

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster en haar gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing.

Tenslotte houdt beslissing ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is, niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en niet zorgvuldig werd genomen en dus een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat verwerende partij met een paar zinnen motiveert waarom er geen duurzame gezinscel kan aanvaard worden nl. "betrokkene beweert een -partner en een kind te hebben die in Antwerpen zouden verblijven. Van deze personen is nergens een spoor terug te vinden. Deze zijn nergens geregistreerd."

Ook motiveert verwerende partij:

"Betrokkene is op heterdaad betrapt voor tippelprostitutie (PV AN.92.LB.148752/2017 van de politiezone Antwerpen)."

Uit het administratief dossier en uit het PV van de politie blijkt dat verzoekster werd gearresteerd wegens tippelprostitutie, doch als we de motivering van het PV erop nagaan blijkt dit onvoldoende gemotiveerd te zijn.

In het PV stelt men:

"op 04.12.2017 omstreeks 19.15uur met wijkwerking belast bemerkten wij op de hoek (...) met de (...) een jonge dame, dewelke staat rond te draaien met een GSM-toestel in de hand.

Gelet de aanhoudende klachten van buurtbewoners en vaststellingen aangaande tippelprostitutie gaan wij over tot controle.

Wanneer wij de dame aanspreken en vragen naar haar intenties, zegt de dame dat ze geen Nederlands spreekt.

Ze meldt ons dat ze aan het wachten was op een vriend(in), maar hiervan ons de naam niet kan geven, nog bereiken via GSM.

Aan de hand van verklaring identificeren wij betrokkene als zijnde E. G. (...)1996 afkomstig uit Marokko.

Wij maken haar in de Franse taal duidelijk dat het verboden is om haar diensten aan te bieden op de openbare weg en verwijzen haar door naar het concentratiegebied.

Gelet de dame niet beschikt over de nodige documenten gaan wij over tot vrijheidsbeneming van betrokkene omstreeks 19.20uur. dit zonder onregelmatigheden. Betrokkene heeft enkele??? een GSM op zak...."

Ten eerste kan uit het PV niet worden afgeleid dat verzoekster aan tippelprostitutie deed. Zij stond te wachten op de hoek van de straat.

De politie is overgegaan tot arrestatie gezien er veel klachten van de buurtbewoners over die praktijken zijn ingediend, doch niet omdat zij verzoekster hierop hebben betrapt. Zij stond op iemand te wachten, wat tot op heden nog niet strafbaar is.

Ten tweede stelt het arrest van de Raad inzake het UDN-beroep omtrent de bedrieglijke aard van de feiten tevens dat

"Uit het louter gegeven dat verzoekster door de politie betrapt werd op tippelprostitutie, kan prima facie niet geconcludeerd worden dat zij door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn dat werd omgezet... Ook de loutere toevoeging dat deze feiten een winstgevend/bedrieglijk karakter hebben, verantwoordt in casu deze conclusie niet. Op heden bevat noch de bestreden beslissing, noch het administratief dossier informatie waaruit blijkt dat verzoekster door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen."

Ook stelt de bestreden beslissing:

"Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene beweert een partner en een kind te hebben die in Antwerpen zouden verblijven. Van deze personen is nergens een spoor terug te vinden. Deze zijn nergens geregistreerd. "

Ook hiervan heeft verzoekster reeds in haar PV verklaart waar zij woonachtig was nl. "(...)"

Ook staat in de bestreden beslissing reeds te lezen dat verzoekster verklaard heeft dat zij in België een partner en een kind had die in Antwerpen verbleven.

Hoe kan men dan stellen dat zij geen gekend adres zou hebben?

De Raad stelde hierover ook:

"... Hoe dan ook dient het risico op onderduiken geval per geval beoordeeld te worden aan de hand van een zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van verzoekster zouden wijzen op een risico dat zij zou onderduiken. Automatische aannames dienen vermeden te worden. In de bestreden beslissing wordt het risico op onderduiken gemotiveerd aan de hand van het gegeven dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de lokale politie te Antwerpen wordt gesteld: "Na afzienbare tijd ten bureel geeft de dame het adres waar ze woonachtig is met haar echtgenoot en dochter. Dit betreft de (...)straat (...) te (...) Antwerpen." Hieruit blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het verblijfsadres van verzoekster en van het feit dat ze hier een partner en kind heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat naar partner en kind verder onderzoek werd gevoerd (op welke wijze dit onderzoek werd gevoerd blijkt niet uit het administratief dossier) maar dat deze nergens geregistreerd waren. Uit de bestreden beslissing blijkt verder niet waarom dit adres niet werd aanvaard als verblijfsadres van verzoekster.

In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat verzoekster een verblijfsadres heeft opgegeven. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij prima facie niet zonder meer kan stellen dat verzoekster "geen gekend of vast verblijfsadres heeft".

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

III.2. Schending van art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met haar partner. Zij wonen reeds geruime tijd en effectief samen. Dat verwerende partij hiervan op de hoogte is en dat zij dit ook kunnen aantonen, maar dat verwerende partij stelt dat aangezien zij dit niet meldde tijdens haar eerste interview er geen sprake kan zijn van een duurzame gezinscel.

In de bestreden beslissing stelt men: "betrokkene beweert een partner en een kind te hebben die in Antwerpen zouden verblijven. Van deze personen is nergens een spoor terug te vinden. Deze zijn nergens geregistreerd."

In bijlage wordt de geboorte- alsook de erkenningsakte van het kind, M. gevoegd.

Dat zij wel degelijk een kind heeft en dat de partner ook gekend is.

Dat men dus niet kan stellen dat er geen spoor van terug te vinden is.

Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Verwerende partij onderzoekt zelfs niet de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoekster en haar partner bestaat.

Verwerende partij stelt hierover niets in zijn beslissing.

Dat verzoekster werd opgepakt alvorens zij het bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoekster wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Kruispunt Migratie stelt dat: "Verwerende -partij moet een belangenafweging (fair balance -toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoekster om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind "

Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat: "... blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)."

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

Dat ook in het dossier van verzoekster een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoekster zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van haar gezinsleven met haar partner.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

De duurzaamheid van haar relatie met haar partner wordt volledig genegeerd en afgedaan als niet bestaande zonder enige controle en/of afweging.

Dat er hier voldoende stukken over bestaan om de duurzaamheid aan te tonen, maar dat hierover geoordeeld is, zonder haar te horen en haar de kans te geven dit aan te tonen en de stukken te voegen. Dat er dan ook nooit een belangenafweging kan gemaakt zijn.

III.3. Schending van de Europese Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet naar Belgisch recht in wet ddO 19/01/2012).

Verzoekster heeft nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op de verwijdering gekregen, de huidige beslissing, waarbij onmiddellijk de vasthouding is bevolen heeft het voor verzoekster onmogelijk gemaakt om eventueel vrijwillig terug te keren, wat in strijd is met de Europese terugkeerrichtlijn die opgenomen is in onze Belgische wetgeving.

Bij de omzetting van de Europese richtlijn heeft men in de Belgische wetgeving opgenomen dat de voorrang moet gegeven worden aan de vrijwillige terugkeer en pas nadien ruimte gemaakt kan worden voor de gedwongen verwijderingen van vreemdelingen.

Dat de beslissing enkel stelt dat verzoekster geen vaste of gekende verblijfplaats heeft en zij beweerde een partner en kind te hebben, maar deze nergens geregistreerd zouden staan. Doch voegt verzoekster de geboorteakte alsook de erkenningsakte van haar kind waardoor dit duidelijk onjuist is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden.

Ook zoals hierboven reeds uiteen gezet is deze motivering ontoereikend in het dossier van verzoekster. Dit is niet alleen onvoldoende maar ook flagrant fout.

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen" werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;
  - indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;
  - indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;
  - indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;
  - indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;
  - indien betrokkene zijn/haar verblijfplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;
  - indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;
  - indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;
  - indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.
- Verzoekster voldoet NIET aan deze elementen, opgesomd in de lijst, integendeel zelfs, geen van deze elementen is op haar van toepassing.

Dat verzoekster in België haar partner en kind heeft waarop zij kan terugvallen en dat verzoekster geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Verzoekster heeft nooit de kans gekregen van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om vrijwillig te vertrekken door haar eerst een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekster stelt in een eerste middel, gericht tegen de bijlage 13septies, een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het EVRM, van de Richtlijn 2008/115/EG.

In een tweede middel, gericht tegen de bijlage 13sexies, stelt verzoekster een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat er niet voldoende rekening gehouden werd met haar stabiele en duurzame relatie met haar partner. Ze zouden reeds geruime tijd effectief samenwonen en de verwerende partij zou hiervan op de hoogte zijn. Zij betwist de tippelprostitutie en zou enkel aan het wachten zijn geweest op de hoek van de straat. Omdat zij aan de politie zou hebben verklaard dat zij in België een partner en een kind heeft, zou men niet kunnen stellen dat zij geen gekend adres zou hebben. Er zou geen sprake zijn van een risico op onderduiken. Zij verwijt de verwerende partij geen belangenafweging te hebben gemaakt. Zij levert kritiek op de motivering m.b.t. het risico op onderduiken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet gekend was bij het bestuur toen zij op 4 december 2017 werd aangetroffen door de politie toen zij betrapt werd op tippelprostitutie. Verzoekster betwist die feiten, maar gaat eraan voorbij dat die feiten vastgesteld werden door de politie. Volgens de Raad, zoals geoordeeld in arrest nr. 196.695, zijn feiten van tippelprostitutie niet voldoende om te spreken van een gevaar voor de openbare orde. De verwerende partij is het niet eens met dergelijke appreciatie van de feiten, daar het objectieve vaststellingen zijn van de politie, die kunnen worden afgeleid uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat zich bevindt in het administratief dossier. De motivering dat de gepleegde feiten een winstgevend/ bedrieglijk karakter hebben volstaat wel degelijk als argument dat die feiten een gevaar vormen voor de openbare orde. Zie in gelijkaardige zin de volgende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Er werd tevens een proces-verbaal opgemaakt wegens zwartwerk. Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, stelt de verwerende partij dat kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Dit zijn de redenen waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De redenen waarom de verwerende partij heeft gekozen voor een inreisverbod van drie jaar, worden tevens weergegeven. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de vereiste machtiging te werken. Gelet op deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen is een inreisverbod van drie jaar proportioneel. Er wordt in de tweede bestreden beslissing nogmaals gewezen op de schending van de openbare orde.” (RVV, arrest nr. 191.929 d.d. 13 september 2017)

“De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet betwist dat hij op heterdaad is betrapt op gauwdiefstal en evenmin het motief in de bestreden beslissing dat hij door zijn gedrag, en gelet op het winstgevend karakter van de feiten, kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. Minstens brengt hij geen concrete argumenten naar voor ter weerlegging van deze vaststellingen van het bestuur of die aantonen dat verweerder hierbij niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij toont ook geenszins aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en tijdens dit verblijf de openbare orde schaadde en dat hij door zijn gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, en dit gegeven, dat mede ook ten grondslag lag aan de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, ook relevant acht in het kader van het bepalen van de duur van het inreisverbod en met name om de maximumtermijn van drie jaar te rechtvaardigen die mogelijk is in de thans voorliggende situatie.” (RVV, arrest nr. 192.874 d.d. 29 september 2017)

Verzoekster betwist zij niet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. Gelet op voorgaande vaststellingen, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, werd de beslissing op correcte wijze genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist niet dat zij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten, waardoor het niet kennelijk onredelijk is van het de verwerende partij om vast te stellen dat er een risico bestaat op onderduiken. Bovendien werd de afwezigheid van termijn ook gemotiveerd op basis van de vaststelling dat de openbare orde geschaad werd door de tippelprostitutie.

Bij arrest nr. 166.184 van 20 april 2016 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring, ingediend tegen een bijlage 13septies, verworpen. De Raad oordeelde m.b.t. het risico op onderduiken, gebaseerd op het feit dat de vreemdeling zich niet had aangemeld bij de Belgische autoriteiten onder meer wat volgt:

“(…) Waar verzoekster betwist dat er een risico op onderduiken bestaat, weerlegt zij niet dat zij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten. Het feit dat er na verzoeksters aankomst op het Belgisch grondgebied op 3 maart 2016 nog geen drie maanden zijn verstreken en haar recht op kort verblijf aldus nog niet is verstreken, doet geen afbreuk aan de in artikel 5 van de vreemdelingenwet gestelde verplichting voor de vreemdeling die niet in een logementshuis verblijft dat onderworpen is aan de

wetgeving betreffende de controle der reizigers, om zich binnen die drie dagen na binnenkomst in het Rijk te laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft. (...)” (eigen onderlijning) In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd er wel degelijk rekening gehouden met haar verklaring, namelijk dat zij een partner en een kind heeft in België. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de namen van die personen onmiddellijk werden gecheckt en dat deze niet konden worden teruggevonden in de registers. De Raad oordeelde in het arrest nr. 196.695 dat niet blijkt waarom het door verzoekster opgegeven adres werd aanvaard, terwijl uit geen enkel objectief verifieerbaar stuk, gevoegd door verzoekster blijkt waarom het door haar opgegeven adres wel zou volstaan, nu uit controle is gebleken verzoeksters naam niet werd teruggevonden. De Raad is hieraan voorbijgegaan.

De elementen uit het dossier laten geenszins toe vast te stellen dat er sprake zou zijn van een effectief beleefd gezinsleven met de persoon die zij vermeldde tijdens haar arrestatie. Het tegendeel blijkt zelfs uit het de 6 december 2017 gerichte e-mail van een administratief assistente van het gesloten centrum, waarin gesteld werd dat haar dochtertje verblijft bij de heer M. E. A., dat ze inmiddels een nieuwe vriend heeft waarvan ze de naam niet kent.

Verzoekster, die weliswaar bij haar verzoekschrift een geboorteakte en erkenningsakte voegt, toont niet aan dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven. Zij voegt geen enkel documenten toe waaruit zou blijken dat zij samenwoont met de heer E.A. en met haar kindje. Het feit dat zij blijkens het dossier niet zou inwonen bij haar kindje, maar dat het kindje bij de vader woont, laat uitschijnen dat er geen effectief beleefd gezinsleven is tussen het minderjarig kind en de ouder.

Verzoekster bleek wel degelijk in staat verklaringen af te leggen aan de politie, zoals blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole, zodat een schending van het hoorrecht niet aannemelijk wordt gemaakt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, kan in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient verzoekster elementen naar voren te brengen op basis waarvan nagegaan kan worden of er inderdaad sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Zij dient aan te tonen dat zij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40). Zij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het opwerpen van algemene beweringen dat er sprake zou zijn van een gezinsleven en dat zij een duurzame relatie zou hebben en tracht dit te staven aan de hand van een geboorteakte en een erkenningsakte, doch uit de uiteenzetting supra is gebleken dat het gezinsleven niet werd aangetoond en dus geen invloed kon hebben op de inhoud van de thans bestreden beslissing.

Waar zij stelt dat haar niet de kans werd geboden om het grondgebied te verlaten, dient te worden opgemerkt dat zij wist dat zij illegaal op het grondgebied verbleef, waardoor zij het grondgebied diende te verlaten, wat zij blijkens het administratief dossier niet deed.

Waar zij een schending opwerpt van de terugkeerrichtlijn, laat zij na een artikel aan te wijzen wat zij geschonden acht, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het dient ook opgemerkt te worden dat verzoekster, die voorhoudt sedert geruime tijd een relatie te vormen, op geen enkel moment stappen heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput. Door haar houding stelt zij het bestuur voor een fait accompli; zij zou een gezinsleven hebben opgebouwd terwijl zij zich bewust diende te zijn van haar illegaal verblijf. Zij kan zich niet beroepen op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten en evenmin als zou het bestuur bepaalde elementen hebben veronachtzaamd bij het nemen van de beslissing.

De bijlage 13septies werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° en artikel 74/14 §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, terwijl de bijlage 13sexies genomen werd op grond van artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan, omdat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten en door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De determinerende motieven en de wetsbepalingen zijn op duidelijke wijze omschreven in de bestreden beslissingen, zodat de motiveringsplicht niet werd geschonden.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

2.1.3.1. In een enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) voert verzoekster onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 1, 1° van de vreemdelingenwet, zoals dit gold op het ogenblik van het nemen van deze bestreden beslissing, *iuncto* de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Verzoekster wijst erop dat haar nooit de mogelijkheid werd gegeven om vrijwillig te vertrekken terwijl hieraan voorrang moet worden gegeven vooraleer overgegaan wordt tot een gedwongen verwijdering. Ook betwist verzoekster dat zij ondergedoken is en dat zij een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Er wordt opgemerkt dat verzoekster nog steeds een belang heeft bij dit onderdeel van het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, omdat de tweede bestreden beslissing (het inreisverbod) als motief heeft dat in de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat, geen enkele termijn werd toegestaan voor het vrijwillig vertrek.

2.1.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die in de bestreden beslissing worden toegepast, met name de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund, luidde als volgt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

[...]”

Uit lezing van artikel 7 van de vreemdelingenwet blijkt dat de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde periode moet of mag geven wanneer de vreemdeling niet de vereiste documenten heeft of wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is gebaseerd op artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2°(...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;
(...)”

2.1.3.3. Wat het risico op onderduiken betreft, stelt verzoekster dat het flagrant fout is om te stellen dat zij geen vaste of gekende verblijfplaats heeft en wijst zij erop dat zij in België een partner en kind heeft.

In dit verband dient verwezen te worden naar artikel 1, 11° van de vreemdelingenwet, dat op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt luidde:

“11° risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

In de voorbereidende werken aangaande de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan gelezen worden: *“Gevolg gevend aan het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State werd de definitie van het risico op onderduiken aangepast. Het risico op onderduiken is het feit dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen. Aangezien niet alle gevallen die kunnen voorkomen kunnen worden opgenoemd, volgt hierna bij wijze van voorbeeld enkele gevallen.”* Er worden enkele gevallen opgesomd waarna nog gesteld wordt, *“De aandacht dient te worden gevestigd op het feit dat het risico op onderduiken werd gedefinieerd op basis van principe nr. 6 “Voorwaarden waaronder opsluiting kan worden bevolen” uit de “Twintig richtsnoeren inzake gedwongen terugkeer” aangenomen door het Comité van ministers van de Raad van Europa op 4 mei 2005.”* (DOC 53 1825/001, p.16-17, Kamer, 2011-2012).

Deze werkwijze kan echter niet maskeren dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog geen objectieve wettelijke criteria bepaald werden voor het risico op onderduiken. Hier had de Raad van State in zijn advies nochtans duidelijk op gewezen: *“In onderdeel 11° wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als “het feit dat er objectieve en ernstige aanwijzingen bestaan dat een onderdaan van een derde land die voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten”. Volgens artikel 3, punt 7, van richtlijn 2008/115/EG is het risico op onderduiken “het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht”. Doordat de erkenning van het risico op onderduiken ertoe kan leiden dat de vreemdeling vastgehouden wordt of hem een verblijfplaats aangewezen wordt, staat het aan de wetgever om de objectieve criteria vast te leggen aan de hand waarvan kan worden bepaald of er redenen bestaan om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land zich zal onttrekken aan het toezicht. Het ontworpen artikel 3, onderdeel 11°, zet artikel 3, punt 7), van richtlijn 2008/115/EG evenwel niet correct om, aangezien daarin geen dergelijke criteria vastgelegd worden, maar alleen aangegeven wordt dat er “objectieve en ernstige aanwijzingen” moeten bestaan. In dit verband kan niet worden volstaan met de opsomming van zulke aanwijzingen in de commentaar bij artikel 3 van het voorontwerp.*

Het ontworpen artikel 3, onderdeel 11°, behoort dienovereenkomstig te worden herzien.” (DOC 53 1825/001, p.52, Kamer, 2011-2012).

Hoe dan ook diende het risico op onderduiken, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, geval per geval beoordeeld te worden aan de hand van een zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van verzoekster zouden wijzen op een risico dat zij zou onderduiken. Automatische aannames dienen vermeden te worden. In de eerste bestreden beslissing wordt het risico op onderduiken gemotiveerd aan de hand van het gegeven dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de lokale politie te Antwerpen wordt gesteld: *“Na afzienbare tijd ten bureel geeft de dame het adres waar ze woonachtig is met haar echtgenoot en dochter. Dit betreft de (...)straat (...) te (...) Antwerpen.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het verblijfsadres van verzoekster en van het feit dat ze hier een partner en kind heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat naar partner en kind verder onderzoek werd gevoerd (op welke wijze dit onderzoek werd gevoerd blijkt niet uit het administratief dossier) maar dat deze nergens geregistreerd waren. Uit de bestreden beslissing blijkt verder niet waarom het opgegeven adres niet werd aanvaard als verblijfsadres van verzoekster.

In de nota stelt de verwerende partij dat er wel degelijk een risico is op onderduiken: verzoekster had zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden, de namen van haar partner en kind werden gecheckt maar konden niet teruggevonden worden in de registers, uit controle is gebleken dat verzoeksters naam niet werd teruggevonden.

In dit verband wordt het volgende opgemerkt. Zoals gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het verblijfsadres van verzoekster. Uit de bestreden beslissing blijkt dat naar partner en kind verder onderzoek werd gevoerd maar dat deze nergens geregistreerd waren "*Betrokkene beweert een partner en een kind te hebben die in Antwerpen zouden verblijven. Van deze personen is nergens een spoor terug te vinden. Deze zijn nergens geregistreerd.*" Het enige stuk in het administratief dossier dat hiernaar verwijst, is een document aangemaakt door een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken op 5 december 2017, dus van na de bestreden beslissing, dat vermeldt "*partner en kind zouden aanwezig zijn in Antwerpen Geen enkel spoor van deze mensen terug te vinden*". De Raad blijft bijgevolg bij de vaststelling dat uit het administratief dossier niet blijkt op welke wijze dit onderzoek werd gevoerd. Uit het administratief dossier blijkt wel een onderzoek door de politie waaruit blijkt dat verzoeksters naam op 4 december door een databank werd gehaald, maar dat er geen "*hit*" was. De vaststelling dat verzoekster zich niet had aangemeld bij de autoriteiten om haar aanwezigheid te melden, strookt dus met de gegevens van het dossier. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat naar het adres dat verzoekster opgegeven had, verder onderzoek werd gevoerd. Dat verzoeksters naam niet kan worden teruggevonden in een databank en dat er geen spoor terug te vinden is van verzoeksters partner en kind, brengt niet automatisch mee dat het adres dat verzoekster opgegeven heeft, zonder verdere uitleg aan de kant moet worden geschoven en dat vaststaat dat verzoekster "*geen gekend of vast verblijfsadres*" heeft. Alleszins laat de beperkte informatie die zich in het administratief dossier bevindt, de Raad niet toe om te weten te komen waarom het adres dat verzoekster vermeld heeft, niet aanvaard wordt en waarom in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster "*geen gekend of vast verblijfsadres*" heeft. Het verweer in de nota met opmerkingen betreffende onderzoeken naar de naam van verzoekster en naar de naam van haar partner en kind, doet hieraan geen afbreuk.

In de nota benadrukt de verwerende partij ook dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten, waardoor het niet kennelijk onredelijk is om vast te stellen dat er een risico bestaat op onderduiken. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad. Er wordt opgemerkt dat huidige situatie niet helemaal vergelijkbaar is met de situatie die aanleiding heeft gegeven tot de bestreden beslissing in het arrest nr. 166 184 van 20 april 2016. In die zaak had de verzoekende partij een adres opgegeven van een vriendin in Spanje. *In casu* heeft verzoekster een adres opgegeven in België (in Antwerpen, de stad waar zij werd aangetroffen) waar zij zou verblijven. Het wordt niet betwist dat verzoekster zich inderdaad niet heeft aangemeld bij de gemeente, wat zij wel moest doen. De Raad stelt echter vast dat deze vaststelling, gecombineerd met de vaststelling dat zij "*geen gekend of vast verblijfsadres*" heeft, niet volstaat om *in casu* het risico op onderduiken te verantwoorden: verzoekster had wel een verblijfsadres in Antwerpen opgegeven en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat een onderzoek werd gevoerd naar dit adres of blijkt niet dat wordt uitgelegd waarom dit onderzoek niet mogelijk zou zijn geweest.

In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat verzoekster een verblijfsadres heeft opgegeven. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij niet zonder verdere uitleg over dit adres kan stellen dat verzoekster "*geen gekend of vast verblijfsadres heeft*". *In casu* kan verzoekster dus gevolgd worden waar zij aanvoert dat het onjuist is dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Dit is een element dat relevant is ten aanzien van de beoordeling of er al dan niet een risico op onderduiken aanwezig is in het licht van de vroeger geldende wetgeving.

De beoordeling hiervan ligt echter bij het bestuur, terwijl het niet aan de Raad is om in de plaats van het bestuur te oordelen of er een risico is dat verzoekster zal onderduiken indien zij een termijn voor vrijwillig vertrek krijgt.

Volledigheidshalve wordt vermeld dat artikel 1 van de vreemdelingenwet inmiddels werd gewijzigd bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S. 12 maart 2018), in werking getreden op 22 maart 2017.

2.1.3.4. In de eerste bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd dat verzoekster een gevaar voor de openbare orde is, daar zij op heterdaad betrapt werd op tippelprostitutie. Hiervoor verwijst de verwerende partij naar een PV van de politiezone Antwerpen en er wordt toegevoegd *“Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd verzoekster opgelegd in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.*, Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Daarenboven is artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet waarvan de verwerende partij toepassing maakt om een bevel om het grondgebied te verlaten zonder een termijn voor vrijwillig vertrek de omzetting van artikel 7.4 van de Terugkeerrichtlijn. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat verzoekster zich niet rechtsreeks op de schending van de Terugkeerrichtlijn kan beroepen gezien deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving.

Artikel 7 van die richtlijn is als volgt geformuleerd:

“1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek.

De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. Zo nodig verlengen de lidstaten de termijn voor het vrijwillig vertrek met een passende periode, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval, zoals de verblijfsduur, het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, en het bestaan van andere gezinsbanden en sociale banden.

3. Voor de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek kunnen bepaalde verplichtingen worden opgelegd om het risico op onderduiken te beperken, zoals de verplichting om zich regelmatig te melden bij de autoriteiten, een voldoende financiële zekerheid te stellen, documenten voor te leggen of op een bepaalde plaats te verblijven.

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C-554/13. In voormeld arrest beklemtoont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van voormeld arrest stelt het Hof dat: *“Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen*

van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).” Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn.

In casu stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoekster betrappt werd op tippelprostitutie en ze verwijst hiervoor naar een PV van de politie. Er wordt tevens melding gemaakt van het “*winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten*”, waardoor verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zich daarin een administratief verslag vreemdelingencontrole bevindt waarin het volgende vermeld wordt: “Op 04/12/2017 omstreeks 19.15 met wijkwerking belast bemerken wij op de hoek van de (...) met de (...) een jonge dame, dewelke staat rond te draaien met een GSM-toestel in de hand. Gelet de aanhoudende klachten van buurtbewoners en vaststellingen aangaande tippelprostitutie gaan wij over tot controle. Wanneer wij de dame aanspreken en vragen naar haar intenties, zegt de dame dat ze geen Nederlands spreekt. Ze meldt ons dat ze aan het wachten was op een vriend(in), maar hiervan ons de naam niet kan geven, nog bereiken via GSM. Aan de hand van verklaringen identificeren wij betrokkene als zijnde (...) afkomstig uit Marokko. Wij maken haar in de Franse taal duidelijk dat het verboden is om haar diensten aan te bieden op de openbare weg en verwijzen haar door naar het concentratiegebied. Gelet de dame niet beschikt over de nodige documenten gaan wij over tot vrijheidsbeneming van betrokkene omstreeks 19.20 uur. Dit zonder onregelmatigheden. Betrokkene heeft enkel een GSM op zak.”

De verwerende partij beschouwt verzoekster als een gevaar voor de openbare orde omdat zij door de politie betrappt werd op tippelprostitutie en dat haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten.

Uit het louter gegeven dat verzoekster door de politie betrappt werd op tippelprostitutie, kan niet geconcludeerd worden dat zij door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn dat werd omgezet in artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet. Ook de loutere toevoeging dat deze feiten een winstgevend/bedrieglijk karakter hebben, verantwoordt *in casu* deze conclusie niet.

Noch de bestreden beslissing, noch het administratief dossier bevat informatie waaruit blijkt dat verzoekster door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Nochtans komt het aan de verwerende partij toe, die toepassing wenst te maken van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (*cf.* RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

In de nota merkt de verwerende partij op dat de tippelprostitutie objectief werd vastgesteld door de politie en dat de motivering dat de gepleegde feiten een winstgevend/bedrieglijk karakter hebben, wel degelijk volstaat als argument dat deze feiten een gevaar vormen voor de openbare orde. Zij verwijst in

dit verband naar rechtspraak van de Raad. De Raad merkt op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben en voegt hieraan toe dat de verwerende partij niet aantoonbaar dat de situaties vergelijkbaar of identiek zijn. Alleszins dient te worden vastgesteld dat dit verweer geen afbreuk doet aan de hoger vermelde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn.

Gezien voorgaande vaststellingen maakt verzoekster aannemelijk dat de motieven waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, niet steunen op een zorgvuldige en correcte feitenvinding zodat een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht aannemelijk is.

Het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is in de besproken mate gegrond. Dit volstaat voor de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.2.1. Verzoekster voert volgende middelen aan tegen het inreisverbod:

"IV. Middelen tegen het inreisverbod

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van art. 3 van het EVRM

Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

(...)

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Marokko en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV. 1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij schuift het feit dat verzoekster samenwoont met haar partner aan de kant en weigert dit te onderzoeken, alsook het feit dat zij samen een kind hebben. Dat er wel degelijk "sporen" zijn van de geboorte, zie de gevoegde geboorteakte.

Dat hun duurzame relatie ook niet kan in twijfel getrokken worden.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoekster en dit dossier niet zorgvuldig heeft!

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 3

Wordt verzoekster geacht haar partner en haar kind achter te laten?!

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Zo blijkt uit het administratief dossier immers zeer duidelijk dat verzoekster samen met haar partner een effectieve gezinscel vormt en samen een kindje hebben.

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit feit gewoonweg te negeren!

Ook schendt deze beslissing de hoorplicht

Daarnaast werd verzoekster hierover nooit gehoord, alvorens haar het bevel om het grondgebied te verlaten of het inreisverbod werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten en haar partner en haar kindje dient achter te laten en gedurende een zekere tijd niet kan terugkeren. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Welke persoonlijk gedrag stoort hier de openbare orde om tot een dergelijke beslissing over te gaan en het bevel met opsluiting te verantwoorden.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten of het inreisverbod uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RW 202254). Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoekster en haar gezinsleven.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoekster, met betrekking tot deze beslissing.

Tenslotte houdt deze beslissing ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is, niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en niet zorgvuldig werd genomen en dus een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .4

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat verwerende partij met een paar zinnen motiveert waarom er geen duurzame gezinscel kan aanvaard worden nl. "betrokkene beweert een -partner en een kind te hebben die in Antwerpen zouden verblijven. Van deze personen is nergens een spoor terug te vinden. Deze zijn nergens geregistreerd."

Ook motiveert verwerende partij:

"Betrokkene is op heterdaad betrapt voor tippelprostitutie (PV AN.92.LB.148752/2017 van de politiezone Antwerpen). "

Uit het administratief dossier en uit het PV van de politie blijkt dat verzoekster werd gearresteerd wegens tippelprostitutie, doch als we de motivering van het PV erop nagaan blijkt dit onvoldoende gemotiveerd te zijn.

In het PV stelt men:

"op 04.12.2017 omstreeks 19.15uur met wijkwerking belast bemerkten wij op de hoek (...) met de (...) een jonge dame, dewelke staat rond te draaien met een GSM-toestel in de hand.

Gelet de aanhoudende klachten van buurtbewoners en vaststellingen aangaande tippelprostitutie gaan wij over tot controle.

Wanneer wij de dame aanspreken en vragen naar haar intenties, zegt de dame dat ze geen Nederlands spreekt.

Ze meldt ons dat ze aan het wachten was op een vriendin), maar hiervan ons de naam niet kan geven, nog bereiken via GSM.

Aan de hand van verklaring identificeren wij betrokkene als zijnde E. G. °(...)1996 afkomstig uit Marokko.

Wij maken haar in de Franse taal duidelijk dat het verboden is om haar diensten aan te bieden op de openbare weg en verwijzen haar door naar het concentratiegebied.

Gelet de dame niet beschikt over de nodige documenten gaan wij over tot vrijheidsbeneming van betrokkene omstreeks 19.20uur. dit zonder onregelmatigheden. Betrokkene heeft enkel een GSM op zak.

Ten eerste kan uit het PV niet worden afgeleid dat verzoekster aan tippelprostitutie deed. Zij stond te wachten op de hoek van de straat.

De politie is overgegaan tot arrestatie gezien de klachten van de buurtbewoners over die praktijken, doch niet omdat zij verzoekster hierop hebben betrappt.

Ten tweede stelt het arrest van de Raad inzake het UDN-beroep omtrent de bedrieglijke aard van de feiten tevens dat

"Uit het louter gegeven dat verzoekster door de politie betrappt werd op tippelprostitutie, kan prima facie niet geconcludeerd worden dat zij door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn dat werd omgezet... Ook de loutere toevoeging dat deze feiten een winstgevend/bedrieglijk karakter hebben, verantwoordt in casu deze conclusie niet. Op heden bevat noch de bestreden beslissing, noch het administratief dossier informatie waaruit blijkt dat verzoekster door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen."

Ook stelt de bestreden beslissing:

"Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres. Betrokkene beweert een partner en een kind te hebben die in Antwerpen zouden verblijven. Van deze personen is nergens een spoor terug te vinden. Deze zijn nergens geregistreerd. "

Ook hiervan heeft verzoekster reeds in haar PV verklaart waar zij woonachtig was nl. "(...)"

Ook staat in de bestreden beslissing reeds te lezen dat verzoekster verklaard heeft dat zij in België een partner en een kind had die in Antwerpen verbleven.

Hoe kan men dan stellen dat zij geen gekend adres zou hebben?

De Raad stelde hierover ook:

"Hoe dan ook dient het risico op onderduiken geval per geval beoordeeld te worden aan de hand van een zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van verzoekster zouden wijzen op een risico dat zij zou onderduiken. Automatische aannames dienen vermeden te worden. In de bestreden beslissing wordt het risico op onderduiken gemotiveerd aan de hand van het gegeven dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de lokale politie te Antwerpen wordt gesteld: "Na afzienbare tijd ten bureel geeft de dame het adres waar ze woonachtig is met haar echtgenoot en dochter. Dit betreft de (...)straat (...) te (...) Antwerpen." Hieruit blijkt dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het verblijfsadres van verzoekster en van het feit dat ze hier een partner en kind heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat naar partner en kind verder onderzoek werd gevoerd (op welke wijze dit onderzoek werd gevoerd blijkt niet uit het administratief dossier) maar dat deze nergens geregistreerd waren. Uit de bestreden beslissing blijkt verder niet waarom dit adres niet werd aanvaard als verblijfsadres van verzoekster.

In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat verzoekster een verblijfsadres heeft opgegeven. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij prima facie niet zonder meer kan stellen dat verzoekster "geen gekend of vast verblijfsadres heeft".

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 Vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen/7

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster en de actuele situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod voor de maximale termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekster. Verzoekster mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, waardoor zij niet in staat zal zijn voor haar kindje te zorgen.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoekster als volgt:

Verwerende partij motiveert:

"Betrokkene is op heterdaad betrapt voor tippelprostitutie (PV AN.92.LB.148752/2017 van de politiezone Antwerpen). "

Uit het administratief dossier en uit het PV van de politie blijkt dat verzoekster werd gearresteerd wegens tippelprostitutie, doch als we de motivering van het PV erop nagaan blijkt dit onvoldoende gemotiveerd te zijn.

In het PV stelt men:

"op 04.12.2017 omstreeks 19.15uur met wijkwerking belast bemerkten wij op de hoek (...) met de (...) een jonge dame, dewelke staat rond te draaien met een GSM-toestel in de hand.

Gelet de aanhoudende klachten van buurtbewoners en vaststellingen aangaande tippelprostitutie gaan wij over tot controle.

Wanneer wij de dame aanspreken en vragen naar haar intenties, zegt de dame dat ze geen Nederlands spreekt.

Ze meldt ons dat ze aan het wachten was op een vriend(in), maar hiervan ons de naam niet kan geven, nog bereiken via GSM.

Aan de hand van verklaring identificeren wij betrokkene als zijnde E. G. (...)1996 afkomstig uit Marokko.

Wij maken haar in de Franse taal duidelijk dat het verboden is om haar diensten aan te bieden op de openbare weg en verwijzen haar door naar het concentratiegebied.

Gelet de dame niet beschikt over de nodige documenten gaan wij over tot vrijheidsbeneming van betrokkene omstreeks 19.20uur. dit zonder onregelmatigheden. Betrokkene heeft enkel een GSM op zak...."

Ten eerste kan uit het PV niet worden afgeleid dat verzoekster aan tippelprostitutie deed. Zij stond te wachten op de hoek van de straat.

De politie is overgegaan tot arrestatie gezien de klachten van de buurtbewoners over die praktijken, doch niet omdat zij verzoekster hierop hebben betrapt.

Ten tweede stelt het arrest van de Raad inzake het UDN-beroep omtrent de bedrieglijke aard van de feiten tevens dat

"Uit het louter gegeven dat verzoekster door de politie betrapt werd op tippelprostitutie, kan prima facie niet geconcludeerd worden dat zij door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn dat werd omgezet... Ook de loutere toevoeging dat deze feiten een winstgevend/bedrieglijk karakter hebben, verantwoordt in casu deze

conclusie niet. Op heden bevat noch de bestreden beslissing, noch het administratief dossier informatie waaruit blijkt dat verzoekster door haar persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen."

Ook stelt de bestreden beslissing:

"Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfadres. Betrokkene beweert een partner en een kind te hebben die in Antwerpen zouden verblijven. Van deze personen is nergens een spoor terug te vinden. Deze zijn nergens geregistreerd. "

Ook hiervan heeft verzoekster reeds in haar PV verklaart waar zij woonachtig was nl. "(...)"

Ook staat in de bestreden beslissing reeds te lezen dat verzoekster verklaard heeft dat zij in België een partner en een kind had die in Antwerpen verbleven.

Hoe kan men dan stellen dat zij geen gekend adres zou hebben?

De Raad stelde hierover ook:

"... Hoe dan ook dient het risico op onderduiken geval per geval beoordeeld te worden aan de hand van een zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van verzoekster zouden wijzen op een risico dat zij zou onderduiken. Automatische aannames dienen vermeden te worden. In de bestreden beslissing wordt het risico op onderduiken gemotiveerd aan de hand van het gegeven dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden en dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de lokale politie te Antwerpen wordt gesteld: "Na afzienbare tijd ten bureel geeft de dame het adres waar ze woonachtig is met haar echtgenoot en dochter. Dit betreft de (...)straat (...) te (...) Antwerpen." Hieruit blijkt dat de verwerende -partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het verblijfsadres van verzoekster en van het feit dat ze hier een partner en kind heeft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat naar partner en kind verder onderzoek werd gevoerd (op welke wijze dit onderzoek werd gevoerd blijkt niet uit het administratief dossier) maar dat deze nergens geregistreerd waren. Uit de bestreden beslissing blijkt verder niet waarom dit adres niet werd aanvaard als verblijfsadres van verzoekster.

In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat verzoekster een verblijfsadres heeft opgegeven. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij prima facie niet zonder meer kan stellen dat verzoekster "geen gekend of vast verblijfsadres heeft".

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen.

IV.2. Schending van het art. 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met haar partner. Zij wonen reeds geruime tijd en effectief samen. Dat verwerende partij hiervan op de hoogte is en dat dit ook kan worden aangetoond, maar dat verwerende partij stelt dat aangezien zij dit niet meldde tijdens haar eerste interview er geen sprake kan zijn van een duurzame gezinscel.

In de bestreden beslissing stelt men: "betrokkene beweert een partner en een kind te hebben die in Antwerpen zouden verblijven. Van deze personen is nergens een spoor terug te vinden. Deze zijn nergens geregistreerd."

In bijlage wordt de geboorte- alsook de erkenningsakte van het kind, M. gevoegd.

Dat zij wel degelijk een kind heeft en dat de partner ook gekend is.

Dat men dus niet kan stellen dat er geen spoor van terug te vinden is.

Er wordt niet de minste belangenafweging gemaakt.

Verwerende partij onderzoekt zelfs niet de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoekster en haar partner bestaat.

Verwerende partij stelt hierover niets in zijn beslissing.

Dat verzoekster werd opgepakt alvorens zij het bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoekster wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Kruispunt Migratie stelt dat: "Verwerende -partij moet een belangenafweging (fair balance -toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoekster om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kindl "

Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat: "... blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de 'fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)"

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

Dat ook in het dossier van verzoekster een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoekster zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van haar gezinsleven met haar partner.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

De duurzaamheid van haar relatie met haar partner wordt volledig genegeerd en afgedaan als niet bestaande zonder enige controle en of afweging.

Dat er hier voldoende stukken over bestaan om de duurzaamheid aan te tonen, maar dat hierover geoordeeld is, zonder haar te horen en haar de kans te geven dit aan te tonen en de stukken te voegen. Dat er nooit een belangenafweging werd gemaakt.

IV.3. Schending van de Europese Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet naar Belgisch recht in wet dd. 19/01/2012).

Verzoekster heeft nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op de verwijdering gekregen, noch een inreisverbod, de huidige beslissing, waarbij onmiddellijk de vasthouding is bevolen heeft het voor verzoekster onmogelijk gemaakt om eventueel vrijwillig terug te keren, wat in strijd is met de Europese terugkeerrichtlijn die opgenomen is in onze Belgische wetgeving. Bij de omzetting van de Europese richtlijn heeft men in de Belgische wetgeving opgenomen dat de voorrang moet gegeven worden aan de vrijwillige terugkeer en pas nadien ruimte gemaakt kan worden voor de gedwongen verwijderingen van vreemdelingen.

Dat de beslissing enkel stelt dat verzoekster geen vaste of gekende verblijfplaats heeft en zij beweerde een partner en kind te hebben, maar deze nergens geregistreerd zouden staan. Doch voegt verzoekster de geboorteakte alsook de erkenningsakte van haar kind waardoor dit duidelijk onjuist is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden.

Ook zoals hierboven reeds uiteen gezet is deze motivering ontoereikend in het dossier van verzoekster. Dit is niet alleen onvoldoende maar ook flagrant fout.

Volgens art. 111° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander "een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten", gebaseerd op "objectieve en ernstige elementen".

De "objectieve en ernstige elementen" werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;
  - indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;
  - indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;
  - indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;
  - indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;
  - indien betrokkene zijn/haar verblijfplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;
  - indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;
  - indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;
  - indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.
- Verzoekster voldoet NIET aan deze elementen, opgesomd in de lijst, integendeel zelfs, geen van deze elementen is op haar van toepassing.

Dat verzoekster in België haar partner en kind heeft waarop zij kan terugvallen en dat verzoekster geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Verzoekster heeft nooit de kans gekregen van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om vrijwillig te vertrekken door haar eerst een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals uiteengezet onder punt 2.1.2.

2.2.3. Uit de bespreking van het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), is gebleken dat de motieven waarom aan verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, niet deugdelijk zijn en dat de eerste bestreden beslissing om die reden moet worden vernietigd.

Artikel 1, eerste lid, 8° van de vreemdelingenwet zoals dit gold op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"inreisverbod: de beslissing die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering en waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt;"

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar in geval voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Hieruit volgt dat het inreisverbod een *accessorium* is van de verwijderingsmaatregel. Gezien de verwijderingsmaatregel moet worden vernietigd, brengt dit mee dat ook het samengaande inreisverbod wordt vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De

vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 december 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET